

กิจกรรมนิมิตเราจะนึกเป็นภาพองค์พระหรือดวงแก้วก็ได้ แต่ต้องนึกให้เป็น ไม่ใช่ไปเค้นภาพ หรือไปบีบ ไปเค้น ไปเพ่ง ไปจ้อง อย่างนั้นปวดหัว ไม่ถูกหลักวิชา ให้นึกธรรมดา ๆ เหมือนเรานึกถึงดอกกุหลาบ ดอกบัว ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ถ้าเรานึกเป็นจะไม่ปวดหัวเลย ก็นึกธรรมดา ๆ นึกง่าย ๆ อย่างนี้ ส่วนชัดหรือไม่ชัดนั้นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับใจเราคุ่นหรือไม่คุ่น

ใจคุ่นกับสิ่งใดมากก็นึกง่าย ถ้าไม่คุ่นต่อสิ่งใดก็ยาก อย่างเช่นไม่ค่อยจะสวดมนต์ไหว้พระเลย จะให้นึกพระเท่าไร นึกแทบตาย นึกไม่ออก มันขึ้นอยู่กับคุ่นหรือไม่คุ่น ถ้าคุ่นมากก็ชัดมาก ถ้าคุ่นน้อยก็ชัดน้อย ถ้าใจปลอดโปร่งมากก็ชัดมาก ปลอดโปร่งน้อยก็ชัดน้อย

หรือจะไม่นึกคิดอะไรเลยก็ได้ ถ้ามั่นใจว่าเราไม่ฟุ้ง นิ่งเฉย ๆ ก็ได้ แต่นั่นก็ต้องไม่คำนึงถึงความมืดหรือสว่าง มีอะไรให้ดูเราก็ดูไป ดูไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ ไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ตรงที่ไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ตรงนี้ไม่ค่อยจะเชื่อกัน พอมีอะไรให้ดูสักนิดก็คิดแล้ว เอ๊ะ! ไซ้ไหม เอ๊ะ! อย่างนั้น เอ๊ะ! อย่างนี้ เอ๊ะ! มาแล้ว เพราะฉะนั้นไปฝึกกันนะ

๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

จะซาบซึ่งต้องเข้าถึง

อีก ๑๗ วัน จะออกพรรษาแล้ว เหลืออีกสองอาทิตย์นิดหน่อย ผ่านไปเดี๋ยววันเดียวคืนเดียวก็มีอีกแล้ว พรรษานี้เราตั้งใจจะให้ เป็นพรรษาแห่งการ

บรรลุประชากรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของเราและของทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าเชื้อชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ล้วนมีหมด เป็น ที่พึงที่ระลึกที่แท้จริงเพียงอย่างเดียว สิ่งอื่นไม่ใช่เลย

คำสอนนี้มาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ก็มายืนยันซ้ำอีกว่า พระรัตนตรัยเท่านั้นเป็นที่พึงที่ ระลึกที่แท้จริง สิ่งอื่นไม่ใช่ พระรัตนตรัย คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ รวมประชุมอยู่ภายในกลางกายฐานที่ ๗

พุทธรัตนะ ก็คือ พระธรรมกายที่อยู่ในตัว เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว มีลักษณะสวยงามมาก ประกอบไปด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ มีเกตุดอกบัวตูม ไสเกินไส สวยเกินสวย ไสกว่าความใสใด ๆ ในโลก

ธรรมรัตนะ เป็นดวงใสๆ อยู่ในพุทธรัตนะ เป็นคลังปริยัติ ความรู้ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี รวมบรรจุอยู่ในธรรมรัตนะ ความรู้ที่แท้จริงออกมา จากตรงนั้น

สังฆรัตนะ ก็อยู่ในกลางธรรมรัตนะ เป็นพระธรรมกายละเอียดรักษา ธรรมรัตนะเอาไว้ ไสบริสุทธิ์ผุดผ่องทีเดียว สามอย่าง คือ พุทธรัตนะ ธรรม รัตนะ สังฆรัตนะ รวมประชุมอยู่ที่เดียวกันเรียกว่า **พระรัตนตรัย** สามอย่างนี้ เท่านั้นเป็นที่พึงที่ระลึกที่แท้จริง

พระธรรมกายภายในเป็นที่ประชุมรวมสิ่งดี ๆ ทุกสิ่งที่เราพึงปรารถนา ท่านมีจักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง รวมประชุมอยู่ในนั้น ท่านจึงเป็น ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เมื่อเราได้เข้าถึงท่านแล้วก็จะเปลี่ยนจากสภาวะ ผู้ไม่รู้มาเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว

เราจะเข้าใจเรื่องราวความจริงของชีวิตก็ต้องเข้าถึงพระธรรมกายเพียง
อย่างเดียวเท่านั้น ถ้ายังเข้าไม่ถึง ดูเหมือนจะเข้าใจ แม้เราจะฟังคำสอนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงไรก็ตาม ได้แค่ทราบแต่มันยังไม่ชัด ถ้าจะให้ซาบซึ้ง
ก็ต้องเข้าถึงพระธรรมกายเพียงประการเดียวเท่านั้น

เพราะฉะนั้น พรพรานี้เราตั้งใจจะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายที่
ว่านี้ไม่ว่าจะเป็นภุชงค์หรือบรรพชิต พระก็ต้องเห็นพระ เณรก็ต้องเห็นพระ
โยมก็ต้องเห็นพระ เห็นกันหมดทุกคนเลย

๑๐ อะไรจะมาสู่ความเพียร

ผ่านมาแล้ว ๗๓ วัน เหลืออีก ๑๗ วันเท่านั้นก็จะออกพรรษาแล้ว เวลา
ที่เหลืออยู่นี้ ตั้งใจทำความเพียรกันให้ดี แล้วก็ให้ถูกหลักวิชาด้วย

อะไรจะมาสู่ความเพียร ขยันทำกันไปเรื่อย ๆ แต่ต้องขยันให้ถูกหลัก
วิชา สิ่งที่ยากก็ง่าย สิ่งที่เราคิดว่าเป็นไปไม่ได้ มันก็จะเป็นไปได้สำหรับเรา
มืดก็จะสว่าง ทุกข์ก็จะมาเป็นสุข จากผู้ไม่รู้ก็จะมาเป็นผู้รู้ เพราะฉะนั้นขึ้น
อยู่กับความเพียรความพยายามของเรา พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านพูด
เสมอว่า ของจริงคู่กับคนจริง จริงแค่ไหน ก็ต้องแค่วิถีชีวิต เนื้อเลือดจะแห้งเหือด
หายไป เหลือแต่กระดูกหนังช่วงมัน ไม่ได้ตายเถอะ ต้องจริงนะลูกนะ

มีโยมท่านหนึ่ง ตอนนั้นครูไม่ใหญ่เพิ่งบวชใหม่ ๆ ได้ไม่กี่พรรษา โยม
ท่านนี้น่ารัก พูดจาเรียบร้อย อายุท่านตอนนั้นสักเจ็ดสิบกว่า ถ้าท่านอยู่ตอนนี้
ก็เก๋าสิบเศษ ๆ หรือไม่ก็ร้อยปี ไม่ทราบว่าคุณตอนนี้ท่านยังมีอารมณ์หายใจอยู่
หรือเปล่าก็ไม่รู้ละ

ท่านเล่าให้ฟังว่า เข้าไปกราบพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ที่ไร ท่านมักจะเล่าเรื่องการปฏิบัติธรรมให้ฟังอยู่เรื่อย ๆ ว่า

“การปฏิบัติธรรมนี้ มันอร่อยจริง ๆ นะ แล้วยิ่งอร่อยเพิ่มขึ้น เหมือนอาหารที่ใส่เตาปิ้งโตที่มีอยู่หลายชั้น รับประทานชั้นแรกว่าอร่อยแล้ว ชั้นถัดไปอร่อยกว่านั้นเข้าไปอีก มันอร่อยจริงๆ”

โยมก็ถาม “หลวงพ่อ แล้วเมื่อไรผมจะได้อร่อยบ้างล่ะ”

“เอ้า จะไปยากอะไร อยากได้เมื่อไรล่ะ”

“อยากได้วันนี้เลย ฟังพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุตรแล้ว อยากได้จังเลย”

“เอ้า ไม่ยาก วันนี้ไปจุดธูปหน้าโต๊ะหมู่บูชา อธิษฐานจิตให้ดี ไม่ได้ตายเถอะ แล้วนั่งไปเลยหน้าโต๊ะหมู่บูชา นั่นละ จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง มันไม่ตายหรอก คนจะตายต้องป่วย เราไม่เจ็บไม่ป่วยแล้วมันจะไปตายทำไม ฉันเองสองคราว ...” ท่านว่าอย่างนั้นนะ

เอาอีกแล้ว ท่านชอบยกตัวอย่างตรงนี้ เพราะว่าถ้าได้ทำสิ่งที่อยากสักครั้งสองครั้งในชีวิต มันจะปีติและภาคภูมิใจกันไปตลอดชาติเลย ลืมไม่ลง คงไม่ลืม ปลื้มทั้งชาติ แล้วก็ปลื้มทุกชาติด้วย

แล้วครูไม่ใหญ่ก็ถาม “แล้วโยมกลับไปทำหรือเปล่า”

ท่านบอกว่า “มันยังใจไม่ถึง”

“โยมจ้ะเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าใจยังไม่ถึงตรงนี้ก็ค่อย ๆ ทำไป ใจเย็น ๆ ให้ม่วนอีกม่วนใจ๋ สบายอกสบายใจ ผีก็หยุดผีก็หนีไปเรื่อย ๆ เต็มวันก็เข้าถึงเองแหละ”

รู้สึกท่านจะชอบอย่างนี้ ตอนนี้ไม่ทราบว่ายังอยู่หรือเปล่า แต่ว่าท่านรู้สึกจะทำอย่างนี้ นี่ก็เป็นเรื่องราวของผู้มีบุญในกาลก่อน ที่เขาตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกัน

เพราะฉะนั้น พรธรรษานี้เราต้องทำให้ได้นะ อย่างน้อยก็ให้เห็นพระในระดับที่พระอะไรก็ได้ พอหลับตาลืมตาก็เห็นท่านชดใสแจ่มเลย จะเป็นพุทธปฏิมากร สิ่งที่แทนองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้ หลากหลายอย่างไรก็เอาเถอะ จะทำด้วยวัสดุอะไรก็ได้ จะเป็นเงิน เป็นทองคำ เป็นเพชร เป็นพลอย เป็นทองเหลือง โลหะอะไรก็ได้แล้วแต่ หน้าตาจะแตกต่างหลากหลายก็ทำไปก่อน ให้เห็นภาพเสียก่อน แล้วก็รักษาไว้ให้ดี อย่าให้หาย แล้วก็จากองค์นั้นจะนำเข้าไปสู่พระธรรมกายภายในได้ในภายหลัง ถ้าเรารักษาเอาไว้อย่างดีที่ศูนย์กลางกาย สักวันก็ต้องได้ เห็นแค่นี้ก็ยังได้ชื่อว่าเห็นพระภายในพรธรรษานี้ แล้วพอออกพรธรรษาเรามีเวลามาก ลุยนั่งให้สะบั้นหันแหลกให้หนักกว่าในพรธรรษา เดียวก็เข้าถึงได้ในที่สุด

๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ถ้าไม่มีหลวงปู่ คิดแล้วหนาว

เหลืออีก ๑๖ วัน จะออกพรธรรษาแล้ว วันเวลาที่ผ่านไปรวดเร็วมาก เราคงจำได้ว่าเรามีเวลาเท่ากันในการสร้างบารมี ในการเติมบุญเติมบารมีเติมความบริสุทธิ์กายวาจาใจเท่ากันหมดทุกคนในโลก ไม่ว่าเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเป็นชนชั้นกลาง ชั้นล่าง ชั้นสูง จะเป็นใครก็แล้วแต่ทุกคนมีเวลาเท่ากัน แต่การดักดวงบุญไม่ค่อยจะเท่ากัน เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต ไม่รู้แล้วก็ยังไม่ค่อยจะชวนชววยกันเสียด้วย หรือที่พอจะรู้บ้างก็ชะล่าใจไม่ค่อยจะสั่งสมบุญ